Jméno a příjmení: **Aneta KRÁTKÁ**

Třída: **VIII.A**

Škola: **ZŠ a MŠ Havlíčkův Brod, Konečná 1884, 580 01 Havlíčkův Brod**

Kdyby městské autobusy uměly mluvit, určitě by měly o čem vyprávět. Každý den potkávají stovky lidí. Někteří nastupují zamyšlení, jiní veselí, další unavení. Někteří se smějí, jiní telefonují a občas se najde i někdo, kdo si v autobuse potichu zdřímne.

Já jsem městský autobus číslo 2 a za svůj život jsem toho zažil opravdu hodně. Ale jeden den je pro mě pokaždé zvláštní. První školní den v září!

Ještě byla skoro tma, když do mě nastoupil můj řidič. Mám ho rád. Řídí mě už několik let a znám jeho kroky, zakašlání i způsob, jakým ráno pokládá ruce na volant. Je to můj řidič a zároveň děda Anetky, která se mnou často se svými kamarádkami cestuje.

„Tak co, kamaráde?“ řekl děda a pohladil mě po palubní desce. „Dneska to bude jízda?!“

A měl skutečně pravdu! Vyjel jsem ze zastávky a hned na první jsem pochopil, že prázdniny skončily. U chodníku stála skupinka dětí s batohy. Některé vypadaly, jako by měly radost, že zase uvidí kamarády. Jiné se tvářily, že by se nejraději otočily a utekly zpátky domů.

„Já tam nechci,“ zamumlal malý Filípek. Jeho maminka se usmála, ale já poznal jsem, že je trochu nervózní. „Neboj, zvládneš to.“ Filípek nastoupil a ještě naposledy se otočil za svým domovem. V jeho očích byla směs strachu a zvědavosti. Zavřel jsem dveře a rozjel jsem se. Na další zastávce už čekalo mnohem víc lidí. A hlavně rodiče. To je zvláštní druh cestujících. V září se poznají na první pohled. V jedné ruce drží telefon, v druhé tašku a v hlavě mají pravděpodobně seznam dlouhý jako můj jízdní řád. „V pondělí fotbal, v úterý klavír, ve středu angličtina…“

Maminka Emičky si něco zapisovala do mobilu, a přitom se snažila přesvědčit svou dceru, aby si zapnula bundu. „A ve čtvrtek máme rodičovskou schůzku,“ řekla sama pro sebe. Vypadala unaveně, přestože bylo teprve sedm ráno. Vedle ní seděl tatínek a telefonoval. „Ano, vyzvednu ho. Ne, počkej… Ve čtyři nemůžu, mám poradu. Tak v pět? Ale kdo ho vezme na trénink?“ Poslouchal jsem a říkal si, že jejich zářijový problém není dostat se z jednoho místa na druhé. Jejich problém je být ve stejnou chvíli na třech místech.

A tu náhle nastoupila Sára s obrovským batohem. „Promiňte,“ řekla, když se protahovala mezi sedadly.

„V pohodě,“ odpověděl jí někdo. Posadila se a vydechla. V jejím obličeji jsem poznal něco jiného. Byla ráda, že škola začíná. Chyběli jí spolužáci, přestávky a společné smíchy. Prázdniny byly fajn, ale už jí připadaly dlouhé.

O dvě zastávky dál nastoupil Alex, který měl na zádech batoh skoro větší než on sám. Sedl si úplně dozadu.

„Čau! Tak co, jaký byly prázdniny?“

„Čau!“ Dobrý. Ale zítra píšeme první test.“

„Cože?“

Oba se rozesmáli a já jsem si uvědomil, že školní rok začal opravdu rychle. Najednou se celý autobus smál, mluvil, zvonily telefony a lidé se překřikovali jeden přes druhého. Po prázdninovém klidu byl zářijový ruch jako hlasitá hudba. Ale nebyl nepříjemný. Byl živý!

Na jedné zastávce nastoupila starší paní. Rozhlédla se po plném autobuse a povzdechla si. „Tak už je to zase tady.“ Nikdo nevěděl, co tím přesně myslí. Já ano. Zase budíky. Zase svačiny. Zase hledání klíčů. Zase zapomenuté domácí úkoly. Zase tréninky, kroužky, schůzky a honění času. Ale také zase kamarádi. Zase společné výlety. Zase nové začátky. Zase obyčejná rána, která se možná jednou stanou vzpomínkami.

Když jsme projížděli kolem školy, viděl jsem děti, jak vystupují. Některé běžely, jiné se loudaly. Jedna holčička objala kamarádku tak pevně, jako kdyby se neviděly několik let, a přitom byly od sebe jen dva měsíce.

Poslední vystupující byl malý Filípek, který ráno nechtěl do školy. Teď už se smál. „Tak zítra!“ zavolal na kamaráda. Dveře se zavřely. V autobuse bylo na chvíli ticho.

Děda se podíval do zpětného zrcátka a usmál se. „Tak jsme to zvládli.“ Já jsem sice autobus a nemám srdce jako lidé, ale kdybych ho měl, asi by mi v tu chvíli trochu poskočilo, protože jsem pochopil, co je na začátku září nejzvláštnější. Není to jen konec prázdnin! Je to návrat, ale také nová naděje!!!